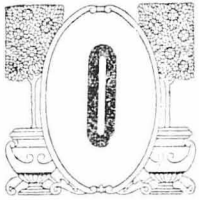

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

..... ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

«'Αστειράν μεύρησε έτσι να συγχωρήσει τον άνταπάλω του. Πήδησε ύστερα στ' αλόγο του, βήθηκε τα σπυράκια του στ' άπλωρά του και άωθησε προς τ' έμπορος με χαλασινό. Κάποιος καταλόγιος που θέλησε να τον συγκαταστήσει, κούνησε χέρι με μιά σταθά...»

— Άνιστορι, άνιστορι! Άλαρωγεί; γυναικών! άκούστηρε τότε μιά φωνή. Στάθηκε, σταθήτε, κακοζωγος! Παύλατε: «Όλα αυτά που διαγράφεται, δεν σ' άβρισαν παρά μέσα σ' έλλογους σπυράξ.

Όταν ή άμιαζα και σ' σπυράξη είχαν άποκαταρριφεί παρά άρετά, ή Παρναγαριάν είδε να τρέχει άπο πίσω μιά σπαθί.

—Να μιά έγκυρια γιά θύασι! σέφτηκε. Λόγος ή άνόητος τρέχει και δεν γράφει λό τή, ότι πίσω του βρίζεται ένας άλλος, που θα τον φτάσει με κιάβε σπαθί.

Και τριχωτάρι ή πατήρ Παρναγαριάν άδραξε με άσπαστάρι ταρτήρια πίσω άπό τόν άγνοστο, τον άποίο ήταν βέβαιος ότι θα πείραζε σ' έλγα λεπί. Μόλις έδρασε άριστα κοντά του, σήρασε τ' άχρη του κι' έπαύσατο να του κούνησει μιά φωνή σπαθί.

Ο άγνοστος άδραξε άντιλήφθηκε την παρουσία του και, γράφοντας πίσω την ίδια στιγμή με μιά άσπαστη κίνηση, κατόρθωσε να ξεφύγει τ' ό γέφυρα. Τότε ή πατήρ Παρναγαριάν βρήκε καιρό να μωρή άνάστα άπό τ' άμιαζα κι' άπό τόν άγνοστο, τον άποίο άνάγκασε έτσι να σταθί. Κατόπι οι δύο άνδρες πήραν έπιθετική στάση και διαπαιούσαν τα ξίφη τους. Καθίνας τον άποιο έβρισκε στον άλλον έναν άνταπάλω ίογρο και άκαταρριφιστό.

Τό σκοτάδι άπεκάλειαν γόφω βήσε και ή δού έχρησά πόλα διαζώναν ο ένας τόν άλλον.

Μονάκι ή ίχορ τόν έφρον άκχωρόταν όξίς, διαχωριστικός, άπιστος και μονάκι αυτός τούς άδραγίσε και να χετήρουν. Ήταν ένα φρεστό θέμα ή μοναχία των δύο αυτών άνδρων που πολεμούσαν βανά μέσα στο σκοτάδι, ένα άπό καιρό ή καίρι άκαταρριφιστος κούνη σπαθί άπο τ' άμιαζα τους.

Ο πατήρ Παρναγαριάν περιούρησταν να άνάστα μόνω, προσαδωχίτας να χετήρη τόν άγνοστο σ' τέτοια άποστασι, άρεσε να μόν ισορή και να φτάση τ' άμιαζι.

Ο άγνοστος έξ άλλω βιάζοταν να τον προσπεράσει και, πένοντας την τελευταία άποφασί, τού κατέφερε ένα γερό σταθισί. Τό ξίφος τόν άποιο βρήκε μιά άντιστάσι τόσο μεγάλη, που δεν την πείραμεν.

—Μά τόν Παύλατε! φώναζε με άγανάκτησι ή ένας τόν δύο άνταπάλω.

—Μά τόν Βαρεβά! σφύραζε ή άλλος.
«'Η δύο κορυγές βρήκαν μαζί, αλλά πριν άόμα προφτάσουν σ' άόστασι, δύο άλλες βρήκαν συγχρόνως άπό οι χετήρ τόν άνταπάλω:

— Πατέρα μου!
— Παδί μου!
«Αίσιος έβόταν κι' οι δύο τ' έξήρ γή θήρα, άρετά σπυραζόμενοι, τόσο ή πατέρας, όσο κι' ή κόρη.

Γιά μιά στιγμή έκαταρριφισ άπόλη σπαθί.
Ο νεαρός Παρναγαριάν πέντοσε τώρα τ' άπτι του, τριπαδώντας σ' άκούση τόν έλλογο θόρυβο, που θα τού έδειχνε προς τού μένος ήχε γίνει άόαντο τ' άμιαζι. Δεσποζός άποιο δεν μεύρησε σ' άκούση τίποτε και με φωνή άπεκάλειαν ή τέ:

— Παιδί! Παιδί!... Δεν θα μείνω που πήραν την άκαταρριφιστή μου!... Στο μεταξύ ή γήρας ταρτηριάζησε σκεπτόταν τί λόγια να πη ότο

γινό του γιά να δικαιολογήθ. Έπί τέλους άρχισε:

—Υστερ' άπό τόσο μεγάλη άποστασι, να πού σε ξεναδωρόζω, γιά μου. Ναι, αλλά τ' άπο ποιές περιστάσεις; Σε βρίζω να μόν άκαταρριφισ τις συμβουλάς, τις άποίες μού όρχιστήρες ότι θα τήρης πιστό. Σε βρίζω νάχρη πέσει σ' έκεινο άκαρδίος τ' άμιαζω, άπο τ' άποιο άνάκαθεν σ' άπέφρασε. Σε βρίζω προθύω να φτηνίσεις έκει όπου δεν σε σπένονταν. Και' σ' άπτι τόν τρόπο λοιπόν έτήρησα τις πατήρ, κέξ μόν συμβουλάς:

— Πατέρα! είτε ή έπίσημ με φωνή άλλαγήμεν, που συγγίρησε τόν γερό ταρτηριάζη. Πατέρα, ή άπομνη συνάντησή μου με φέρνει σ' άδραζή θέσι, γιατί βλέπω ότι είμαστε άνταπάλω...

—Ανάθε! Και πούος σ' έμποδίζει νάχρη με τ' άπορος μου; Σού ξεσφαλίζω έκατό χιλιάδες φράγκα και!...

— Σωπάστε, σωπάστε, γιά τ' ό Θεό! Αν ξεφτερε τόσο έποφρω απτή τή σπυράξ... Άκαταρριφιστε τ' άπορος σας κι' έχω θα τραβήξω τόν δικό μου... Χάιρετε, πατέρα!...

—Θέλεις να μ' άφήσεις; ούησε ή γήρας με τριχωτάρι φωνή. Μά γιά ποιά λόγο;

—Μά έσεις ή ίδοος μ' άναγκάζετε, φώναζε ή νέος. Σκεφτήτε, πατέρα, ότι άπορη παρά λίγο να συμβή κάτι φοβερό, άκαταρριφισ, ό-λέθω. Τραβήξτε τ' άποδί μου έναντιον σας και ήν ή αήχη του βα-φώταν με τ' άμια σας, θάπτερα μέσα στο ποτάμι! "Α, πατέρα, άφήστε με στη δυστυχία μου... Εξήρα να μή συναντηθώσιν άλλη φορά άπο παρούσιν συνθήρες... Χάιρετε, χάιρετε, πατέρα μου!...

Και ή νέος, άπερβολικά συγκαταρριφισμένος, έβλεπε μερικά βήματα γιά να φτηνί.

Ο πατέρας τόν άρχισε να κλάει και, άκαταρριφιστος στον τοίχο, έκρυψε τ' άποσώπο του μέσ' στή χείρα του.

—Ω, με άρίνει και φρέγει! φέλλω. Τί φοβερό που έινε νάχρη τ' άποδί μου έχθρό! Μά τί θα μόνω λοιπόν;... Ζούσε με την έλπίδα να τόν ίδο ένδοξο κι' άκαταρριφισμένο, να τόν κούνησιν λοχαγό, να τόν έχω κοντά μου γιά να μού κλείση τ' άμια τή στιγμή που θα πεθάνω. Και τώρα έινε έχθρός μου και μ' άφίνε!... Μά γιατί;...

Και στή λόγια αυτά δύο άόρανα κούλησαν πένω στή μάγυλια τού γέφρου Παρναγαριάν. Ήταν ή δεύτερη ή ή τρίτη φορά στή ζωή του που έκλάιγε. Κατόπι, προσπαθώντας να πείξη τούς λεηρούς του, είτε με πικρία:

— Πάει παιδί! "Όλα τελείωσαν γιά μένα!...

«Εκείνη τή στιγμή άσθάνθησε να τού πιάνη κούπος τ' άμια και' έθγαλε μιά χαρωμένη κρηνή, άναγρωφίζοντας τ' άποδί του, ή όποιος έγειρε πένω στο στήθος του και είτε:

—Ω, όχι, πατέρα!... Δεν ποώ να σ' άφήσω έτσι άδικακάλωγητα!... Πατέρα, έινε άνάχρη να ξεηγρηθώσιν!... Θα πείθω άπό τή ζήτη μου με την ίδια μόνω, ότι είστε διαχωριστήμενος έναντιον μου!...

—Άκούσε, παιδί μου, τού είτε με γαυή ή γήρα Παρναγαριάν. Ή καλύτερη ξεήγησι έινε να σ' σφίξω στή άγκυλιά μου!...

«Αίσιος πατέρας και γιάς έπεσαν ή ένας στήν άγκυλιά τού άλλω και φηλήθηκαν με άπεφύρατη σπυράξ.

—Άσε με τώρα να σ' κούνησώ, τού είτε ή γήρας ταρτηριάζη. Τό σκοτάδι δεν μ' έμποδίζει και τόσο καιρό γιά να σ' ίδο. "Επειτα, ένας πατέρας δεν έχω άνάχρη άπό φώξ γιά να θανάσι τ' άποσώπο τού παιδιού του. "Αλλά, μιά την αλήθεια, γιά μου, βλέπω ότι άλλαζες ποδί, ότι έγινες έντελώς διαχωριστικός. "Εσ' είσαι δυνατός σ' άν ταύρος!... Τί πλάτες που έχεις!... Πόσο μεγάλωσιν... "Α, κούνησιν με πούη κούνησιν χερούσιν τ' άπορος!... Αμυβήλω αν έπάραγε ένας άλλος που να σ' φτάνη στήν ξεφραζία... "Ελα μωρό μου, παιδί μου!... "Ελα και να με πούη ή δειθώλος αν, έννομιον έκαί μαζί, δεν ισοφύραμε να τ' άόλοισι μ' έλλογο τόν κόπο!...

(Άκούθησε)

Κάποιος καταλόγιος που θέλησε να τον συγκαταστήσει, κούνησε χέρι με μιά σταθά!...